

ΕΚΚΛΗΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΤΤΥ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΙΜΠΡΑΗΜ - ΠΑΣΑ

(Αληθινή Ιστορία)

ΠΗΡΕΤΟΥΣΑ τότε ως ανθυποπλοίαρχος—παπιστής του κυβερνήτη της Γαλλικής φρεγάτας «Φλέρ-ντε-Λύς». Ο στόλος, μας ολόκληρος, το τμήμα δηλαδή της Μεσογείου, ήταν άγκυροβολημένος κοντά στο Νασαρβό, στο λιμάνι της νήσου Σαπιέντζας. Προαισθανόμεστε βλοι, ότι κάτι το σοβαρό θα γινόταν σε λιγάκι—γιατί ο Τουρκο-Αιγυπτιακός στρατός του Ίμπραήμ πασά έβριμανε απάνθρωπα την Πελοπόννησο—άλλα ακόμη τίποτε το θετικό δεν ήξερε κανένας.

Ένα πρωί, ή «Φλέρ-ντε-Λύς», με σήμα ειρήνης στο μεσαίο κατάρτι της, άποσπάρθηκε απ' το στόλο κι ήρθε ν' άγκυροβολήσει κάτω ακριβώς, απ' το φρούριο της Μεθώνης. Χωρίς να ξέρω ακόμη περί τίνας έπρόκειτο, διατάχθηκε απ' τον πλοίαρχό μου να τον συνοδεύω έξω στο φρούριο, όπου θριασκόταν ο Αιγύπτιος αρχιστράτηγος, για την έκτέλεσι κάποιας έμπιστευτικής διαταγής του ναυάρχου μας Δερβινού.

Ήταν πρωί ακόμη, όταν βγήκαμε στην προκυμαία και φτάσαμε στο ένεικο έκτο φρούριο, κτίσμα του αθένητου του Μωρέως, κατά το 1205, Γοθοφριδίου Βιλλαρδουίνου. Ένας μπάης της ιδιαίτερας ακολουθίας του πασά μαζί υποδέχθηκε και μαζί έβαλε στην αίθουσα της υποδοχής, γιατί ή Αυτού Ύψηλότης ή Ίμπραήμ πασάς ήταν «άποχολημένος» ακόμη στο... χορέμι του κι' έβρεπε να τον περιμένουμε!...

Όπειτα από μία ώρα, επέτλουος, άκούσαμε έξω στο διάδρομο κρότους όπλων και σπηρουνιών, γαυγίσματα σκυλλιών, λαρυγγώδεις φωνές Άραβοαιγυπτιακών κι' ή πόρτα άνοιξε. Πέντε πελώρια λαγωνικά μπήκαν πρώτα—πρώτα μέσα με όρμη, ύστερα μία συνουσία μουλάδων, κιατίμηδων (γραμματιών) κι' άξιωματικών παρατάχθηκε στην πόρτα κι' ο Ίμπραήμ πασάς έβρισκε κατόπι. Προχώρησε γρήγορα—γρήγορα στο έσωτερικο της αίθουσής, χωρίς να χαριτηγή τους παραταγμένους ύπαλληλους του, γύπηση με το μασιγί του τα σκυλλιά, τα όποια πηδούσαν πρόσχαρα επάνω του κι' ύστερα κάθηκε επάνω σε έναν σωρό μαλακών και πολυτελών μαξιλαριών σταυροπόδι.

Κατά την έποχή εκείνη, ο Ίμπραήμ πασάς, ο περίφημος αυτός πρίγκιψ και γιούος του αντιβασιλέως της Αιγύπτου Μαχά-μετ' Άλη, ήταν 38 ετών. Μετρίοισμος, δαυτηρχος, λίγο σκυφτός, με στίβαρο κορμί, με κόκκινα γένεια και με γκριζά, άτράρα κι' αυστηρότατα μάτια, έμοιαζε σαν ένα αγέρωχο λιοντάρι που ή συχάει γωνειοταίος το φαγητό του. Φανατιστής τώρα, πόσο τρωαχτικά έπιβλητικός θά ήταν ο πολεμοχαρής αυτός στρατηγός, όταν ζάρουε με θυμό τα φρούδια κι' άστραποβολούσαν απ' τίς παραφορές του τα κατάστιχα από αίματηρές κηλίδες μάτια του!

Άφου τακτοποιήθηκε καλά, φάνηκε τότε ότι πρόσζεε την παρουσία μας και με Εύρωπαική κυριολεκτικώς άδρότητα μας κάλεσε να καθίσουμε κοντά του, διατάσσοντας συγχρόνως να μάς φέρον «σερμπέτια», τομπούκια και καφέ. Τότε ο πλοίαρχός μας άρχισε με ήσυχη μά σταθερή φωνή να το έξηγη τον σκοπό της έπισκεμώς μας—τον όποιο άγνωσθα κι' έγώ ακόμη, ως τη στιγμή εκείνη—λέγοντάς του:

—Ύψηλότε, όταν πρό δύο μηνών ο ναύαρχός μου θριασκόταν με όλον τον στόλο άγκυροβολημένος στα Βρούλα της Σμύρνης, δέχτηκε την έπισκεψι ενός Έλληνος, όνόματι Δημητρίου... Ο Δημητρίου αυτός, πλούσιος έμπορος της Χίου, είχε το άτύχημα να χάσει ξαφνικά την κόρη του μία μέρα, ή όποια έπεσε θύμα πειραστών τη στιγμή που λουζόταν σε μία άπομερη παραλία του νησιού της... Άπελπισμένος ο έμπορος για την έξασόνια της μονάκριβής του, ή όποια ήταν πραγματικό στολίδι και καμάρι της Χίου για την όμορφιά της, θυμήθηκε τον προστάτη του και σωτήρα του—κατά την καταστροφή της Χίου—πρόδεο της Γαλλίας οτή Σμύρνη και πήγε προς συνάντησίν του... «Υστερα λοιπόν από δίμηνες έρευνες παν-

τού, έμαθαν ότι οι πειραταί πούλησαν στο χαρέμι της Ύψηλότητος σας την κόρη αυτή, ή όποια λέγεται Βασιλική Δημητρίου... Λοιπόν, αν αυτό πραγματικώς συμβαίνει, ή Αυτού Έξοχότης ο ναύαρχός μας κήμης Δερβινού, παρακαλεί θερμώς την Ύψηλότητά σας, να εάραστηθή και ν' άπόδωση σ' έναν δαυτηγί και άπελπισμένον πατέρα την μονάκριβη θυγατέρα του!...

Όσο μιλούσε ο πλοίαρχός μου, ο Ίμπραήμ πασάς άκούουε τον διερμηένα του άξιωματικό, που μετέφραζε τα λόγια του με σιωπηλή άταραξία. Πού και πού, γάβουε τα κόκκινα γένεια του, και παρακολουθούσε τίς προστάσεις ενός σκυλλίου του που δάγκανε παιχνιδιάρικα την μπότα του. «Όταν τελείωση ε πλοίαρχός μου, ο πασάς έπεε τραχειά μερικές λέξεις Άραβικάς κι' όλοι οι παρόντες τον ποσκύνουε με «τεμενά» κι' έβουαν. Έπειτα σηκόθηκε όρθός και μάς παρακάλεσε με τον διερμηένα του να τον άκολουθήσουμε.

Άνεθήκαμε τότε σ' έναν ψηλό πύργο, ο όποιος σκυκαινωούσε με λιθόστρωτους διαδρόμους με το έσωτερικό του φρουρίου και φτάσαμε σε μία φαρδιά αίθουσα πούβλεπε προς τη θάλασσα και προς τους Μεσοασιτικούς κάμπους. Ο πασάς γύπηση μια πόρτα, ένας ένοπλος είνουχος την άνοιξε από μέσα, και θλέποντάς μας μαζί με τον πασά εκείνον με προσκύνησε, έμάς δε κούτασε έκραμβός: Είμαστε άκριβώς στον προθάλαμο του χαρεμιού!...

Τότε ο Ίμπραήμ έπεε κάτι στον διερμηένα κι' έφυγε. Επιστρέφοντας στο γραφείο του. «Ο δε διερμηένός μάς έπεε:

—Ή Ύψηλότης του σας παρακαλεί να τον συγχωρήσετε, γιατί έχει έπίεισοιους ύποθέσεις του στρατού του να τακτοποιήση. Θα φωνάξουμε έδω την όδαλική Βασιλική, ή όποια πραγματικώς θριασκείται στο χαρέμι της Ύψηλότητός του, και σύμφωνα με την έννοια την όποια ο πασάς και κυρίως μου εξααιρετικώς παραγορεί σε σας, θά την παραλάβετε έλευθερώ... «Ο αυθέντης μου με άφησε πληρεξούσιου του έδω, μπρός στον άρχιυπολοίχο του, κι' ο ίδιος προτίμησε να φύγη, μήπως έμπρεασθή απ' την παρουσία του ή όδαλική!...

Πραγματικά, ο διερμηένός κάτι έπεε στον ένοπλο άρχιυπολοίχο κι' έκένοις γύπηση τις παλάμες του φωνάζοντας Έλληνικά: «Βασιλική... Βασιλική!...»

Στο βάθος της αίθουσής αυτής, μία πολυτελής θελουδένια κόκκινη κουρτίνα άνασηκόθηκε και μία ψηλή, λιγερή νέα με κρυμμένο το πρόσωπό της απ' το «γαιομάκι» παρουσιάστηκε. Σάν έφτασε κοντά μας, ο διερμηένός της έπεε να σηκόση έλευθερα το γαιομάκι, γιατί είμαστε οι έλευθερωταί της και ρώτησε τον πλοίαρχό μου τί ήθελε να ής τίς πρώτα-πρώτα.

—Ξέρετε Έλληνικά; ρώτησε ο πλοίαρχός μου από άδρότητα τον Αιγύπτιο άξιωματικό.

—Τά έννοω πολύ καλά! άποκρίθηκε εκείνος.

—Θαυμάσια, τότε! έπεε ο πλοίαρχός μου. Προτιμώ λοιπόν να μιλήσω απ' εθθείας με τη Βασιλική και χαιρώμαι πού θά μπορήτε να παρακολουθήσετε κι' έσεις την συνδιάλεξι μάς!

Ο διερμηένός ύποκλίθηκε φιλόφωνα και γαυγοελώντας κι' ο πλοίαρχός μου στράφηκε προς την Έλληνίδα κόρη και της έπεε με καλωσύνη:

—Έφθασε, κόρη μου, τό τέρμα της... της στενωχώρας σου... (Τών «δενών σου» θά ήθελε να πή, μά από λεπτότητα προς τον παρόντα διερμηένα το άπόφυγε.) Ή Ύψηλότης του ο πασάς εάραστηθήκα σε σου άπόδωση την έλευθερία σου κι' έμεις θά σε παραλάβουμε άμέσως να σε παραδώσουμε στον άτυχο πατέρα σου... Περιμένει την ένοπλο σου κοντά του, με άυπομονοία και δάκρυα έλπίδος!...

Έγώ σιωπώσα και με πραγματικό θαυμασμό καμάρανά την μελαχροινή καλλονή της νέας εκείνης. Ή άρχοντικής οίκογενείας καταγωγή της κι' ή ιδιαίτερα μόρφωσις την όποια είχε δώσει ο πλούσιος πατέρας της, έβιαν έξαρωστό τόνο στο πραγματικώς σαν άρχαίνας θεάς όμορφο πρόσωπό της. Άκούοντας τά λόγια του

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΤΑΦΟ ΝΑΥΑΓΟΥ

(ΤΟΥ ΑΡΧΙΟΥ)

'Εγώ πού με πετάζανε τὰ κήματα στο βράχο
ούτε νεκρός τ' ἀρρόγιατα τὰ βουερά ξεχνώ...
Κάτου απ' τούς λόφους πού βυθών τὰ πόδια τους στο κήμα,
Ξένον τὰ χέρια μ' ἔθαψαν στο ἀκροθαλάσσι ἐδῶ,
κι' ἔτσι τῆς ἀγρίας θάλασσας πού δέρνουνε αἱ ἀνέμοι
τ' ἀδιάκοπο τὸ μούγκρισμα στὸν ἴπνο μου ἀρροζώκω...
'Αχ! Ούτε μέσ' στο τάφο μου δὲν θαύρω τῆ γαλήνη
ἀφ' ἧς ἠφορέα τῆς ζωῆς στο πλάγι μου δὲν σβύνει.

ΣΤΗΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑ

(ΤΟΥ ΜΑΙΚΙΟΥ)

Στῆ δύναμι σου ὠρμιστήρα, Κυθέρεια, πὸς θά μείνω
κι' ἐγὼ δὴν νύχτες ἤσπρος!.. Μ' ἄκουσε μὲ γέλιο ἐσύ...
Μ' ἤξερες... Βάσταξα τὴ μιά, μὰ δὲν βαστάω τὴν ἄλλη.
Γι' αὐτὸ σκορπάω τοὺς ὄρους μου στοὺ ἀγέρα τῆ πνοῆ...
Κάλλιο, εἶπα γ'οῦ, γιὰ χάρι τῆς μ' ἀσέβεια νὰ κάνω,
παρὰ εἰσθεῖς ἀπ' τὴν πολλὴν εἰσέβεια νὰ πεθάνω...

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ)

Φλογὸ φυτὸ τὸ δίστιχο καὶ μὲ ἐγὼ ἀπὸ μένα
δὲν βγαίνει σῶο ἢ μηλιάς καρπός, οὔτε σταμνί.
Μὰ ὁ ἀνθρώπος μὲ χάρισε στὴς Μούσες; Ἐν' ἀνιάκι
μοῦσκαρε καὶ μὴ σκάλισε διόγγορα τὰ χεῖλη,
κι' ἔτσι αὐτὰ νάπα ἀνέρωτο ἔνθεο μ' αὐτὰ κρασί,
κάθε λαλιὰ τὸ στόμα μου τὸ ἀμῆλο λαλεῖ.

Σ' ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(ΤΟΥ ΑΓΑΘΙΟΥ)

Εἶμαι τῆς Δάφνης ὁ ἱερὸς στ' ἀκροθαλάσσι κήπος,
στολιδὴ ἐγὼ πανέμορφο στὴν ἀγροὺν ἐρημίᾳ.
Βρίγαι ἢ Νύμφες τὸν ἀγρὸν καὶ τοῦ πελάγου ἢ Νύμ-
(φεῖς)
ἐδῶ καὶ μάχη ἐστήσανε γιὰ μένα μὴ φορᾶ.
Κι' ὁ Ποσειδῶνας δίκασε κριτῆς, ἀνάμεικτο τους
νὰ μὲνο ἐγὼ σὶν σίνγορο στὰ δὴν βασιλείᾳ τους.
Μετὰφρασι ΠΑΝΑΓῆ ΛΕΚΑΤΣΑ

πλοίαρχου ἢ νέα εἶχε χλωμιάσει καὶ τὰ ὑπέροχα
μαύρα μάτια τῆς γινόντουσαν πὶο λαμπερά ἀκόμη
ἀπὸ κάποιο δάκρυ πού τ' ὑγράινε

Κι' ἐνὸς περιμέναμε νὰ ἐξασπῶσθε σὲ ἀγρία χαρά, ἐνὼ εἰμαστε
θεῖσθαι προκαταβολικὰ πὸς τὰ λόγια μας κι' ἡ παρουσία μας
θὰ τὴν ἀνέβαζαν στὸν ἔβδομο οὐρανὸ ἀπὸ εὐτυχία, συνέθεθι καὶ
τὸ ἀλλόκοτο, τὸ τελείως ἀπροσδόκητο. Ἔσκηψε τὸ θαυμά-
σιο καὶ πλουσιόμαλλο κεφάλι τῆς, τὰ κρινοδιὰχτυλά της παιχνί-
δισαν μὲ ἀμχανία ἐπάνω σὲ μὴ σειρά χρυσῶν φλουριῶν, πού
στόλιζε τὸ πλοῦσιό της στήθος κι' ἡ φωνὴ τῆς θλιμμένη καὶ
συγαλὴ ἀντήχουε σὴν γαῖα:

—Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς, εὐγενέστατοι κύριοι! εἶπε. Ὁ Θεός
νὰ σὰς ἀνταμείψῃ, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνταποδόσεως, γιὰ τίς
προσπάθειές σας ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου τοῦ προσφι-
λοῦς... Ἀλλά... ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῆ, φαντάζομαι, ὁ πατέρας
μου ὅταν πληροφορηθῆ ὅτι ἡ κόρη του ζῆ εὐτυχισμὲν ἢ!

Μεῖναιμε κυριολεκτικῶς μαρμαρωμένοι. Ὁ πλοίαρχος μου νό-
μισε πὸς δὲν ἄκουσε καλά καὶ παρακίνησε τὴ νέα νὰ γίνῃ πὶο
σαφέστερη.

—Ναί, κύριοι! ψιθύρισε ἐκίνη. Ἡ μοῖρα ἀποφάσισε ὀριστικὰ
γιὰ τὸ μέλλον μου... Ἔγιναι τὴν ἀρχὴ ἑρωμένη, θεια καὶ ἀ-
πάθραστα, πού ὠμῆλοσ κύριον μου... Μὰ τώρα εἶμαι ἡ τρίτη
νύμφη αὐτοῦ, καί... καὶ τὸν ἀγαπῶ ὅθ α θ ε ἰ ἀ... Ὁ
χωρισμός μου ἀπὸ κοντά του, θὰ μὲ σκοτώσῃ... Ὑγιαίνετε,
κύριοι!...

Δὲν πρόλαβε νὰ ψιθυρίσει τίποτε ὁ πλοίαρχός μου κ' ἡ Βασι-
λικὴ ἔγνεψε κατὶ στὸν ἀρχιευνοῦχο. Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε θα-
θεῖα, τὴν ἔπιασε μὲ ἀθρότητα ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ὠδήγησε ὡς τὴν
κουρτίνα τοῦ δωματίου κι' ἐκεῖ ἡ νέα σταταῖσσε. Μὰς χαίρε-
τισσε μὲ τὸ κεφάλι χαριτωμένα γιὰ τελευταία φορᾶ, συνώδισε
τὴν ὑπόκλισι τῆς μ' ἕνα μεγαλοκόμο χαμόγελο κ' ὕστερα χά-
θηκε σὸν δνεῖρο πῶσ ἀπ' τὴν πολυτελὴ κουρτίνα, τὴν ὁποία
ἀνασήκωνε σκυφτός ὁ ἀρχιευνοῦχος!

Γυρίσαμε ἀπρακτοὶ μὰ καὶ θουβοὶ στῆ φρεγάτα μας. Ἡ συ-
ναντίσι μὲ καὶ ἐκείνη μὲ τὴν παράδοξη κόρη,
μὰς εἶχε ἐμπρεσάσει τόσο, ὥστε ὅλες ἡ προ-
ηγούμενες σκηνές μὰς φάνηκαν σὴν μιά φευ-
γαλέα καὶ γλυκεῖα ὄπτασιᾳ, ἀπ' τίς τόσες
πού μὰς εἶχε χαρίσει ὁ Ἑλληνικός οὐρανός...

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταμφιεσμένον.
'Ενας διαβάτης σταματᾷ ἕνα παιδί στο δρόμο καὶ τὸ ρω-
τάει:
—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, τί ράτσα εἶνε τὸ σκυλλὶ πού κρα-
τᾷς;
'Ὁ παιδί.—'Αστυνομικό, κύριε.
'Ὁ διαβάτης.—Μὰ δὲν μοιάζει διόλου μὲ αστυνομικό.
Τὸ παιδί.—Φυσικά! Ἀνῆκει στῆ...μυστικὴ αστυνομία!

'Αμερικανισμοί.
—'Όταν ἦμιον παιδί, διηγεῖται ἕνας Ἀμερικανὸς ἑκατομμυ-
ριούχος, ζῶσα στο Λονδίνο. Ἡμιον φτωχός κι' ἔπρεπε νὰ ἐρ-
γασθῶ. Πῆγα λοιπὸν περὶ στο Ντεθονσίρ, ὅπου θρῆκα δου-
λεύαθα. Πέντε χρόνια ἐργαζομῖον ἐκεῖ, ὥσπου νὰ κατορθῶσω νὰ
κάνω λίγες οἰκονομίες καὶ ν' ἀγοράσω ἕνα ποδήλατο. Λίγον
καρὸ κάτοπι ἐλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Μοῦ
ἔγραψαν πὸς ἡ μητέρα μου ἦταν θαιρεῖα ἀρρωστὴ καὶ κινδύ-
νευε. Καθάλικεφα ἀμέσως τὸ ποδήλατό μου καὶ πῆγα στο
Λονδίνο, στο σπίτι μας. Ἐφτάσα ἐκεῖ τῆ στιγμῆ πού ὁ γιατρός
ἔλεγε ὅτι μονάχα ὁ ἀέρας τοῦ Ντεθονσίρ μπορούσε νὰ για-
τρέψῃ τὴν ὑπὲρα μου...

—'Ε, καὶ τί ἔκανες; ρώτησε κάποιος, τὴν πῆρες μαζί σου;
—'Όχι, ἀπαντᾷ περήσαν ὁ Ἀμερικανός. Μετέφερα τὸ ποδή-
λατό μου μέσα στῆ κάμαρα τῆς ἀρρωστῆς κι' ἀδείασα τὸν ἀέ-
ρο τοῦ Ντεθονσίρ πού εἶχαν τὰ λάστιχα. Κ' ἡ μητέρα μου
ῶσθηκε!

'Η μικρὴ Τζὸ αν.—Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μαμᾶ,
πὸς ὁ καλὸς Θεός μὰς δίνει τὸν ἐπιούσιον;
'Η μητέρα.—Ναί, παιδάκι μου!
'Η Τζὸ αν.—Κι' ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος μὰς
φέρει τὰ ὄψρα;
'Η μητέρα.—Βεβαίως, γλυκό μου παιδί!
'Η Τζὸ αν.—Κι' ὅτι οἱ ἄγγελοι φέρουν τὰ
νεογέννητα παιδάκια στὰ σπίτια;
'Η μητέρα.—Ἔτσι εἶνε, ἀγάπη μου!
'Η Τζὸ αν.—Τότε, μαμᾶ, δὲν νομίζεις πὸς ὁ
μπαμπὰς εἶνε περιττός;

Τὶ ἀκριθῶς φοβῶταν.
'Ὁ Μπράσιν (στὸ φίλο του).—Τάμαβες; Ὁ
Τόμσον γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ διηγεῖται ἕνα
σῶρ φευτιές εἰς ἄφρος σου.
'Ὁ Γκρήν.—'Ω! δὲν μὲ νοιάζει ἂν λείει ψέμ-
ματα! Ἄν ὁμως πῆ τὴν ἀλήθεια, μὰ τὴν πίστι
μου, θὰ τὸν στραγγαλίωσῃ!

'Ὁ νεῖρα!
Λυθ ἀπένταροι κάθοντα στο μπάρ καὶ πίνουε θε-
ρεσὲ ἄφθονα κοκτέιλ. Μετὰ κάμποςθ ὄψρα, ὁ πρῶτος λέει στὸν
ὀυτρηφό του:
—Ξέρεις, Μπόμπ, σκέπομα ν' ἀγοράσω τὸ ἀντικρινὸ μέγαρο.
—Περιμένα, φίλε μου, λείει ὁ δευτέρος, νὰ πῶ ἀκόμα κάμπο-
σα ποτήρια καὶ τότε...θὰ σοῦ τὸ πουλήσω ἐγὼ!

Πρὸ παντός ἡ ρεκλάμα.
—Γιατὶ κλαῖς; ρωτᾷ ἡ Μαῖη τὴ φίλη της, ἕναν διάσημο κιν-
ηματογραφικό ἄστερα.
—Γιατὶ πρέπει νὰ χωρίσω τὸν ἄνδρα μου κι' εἰμαστε τόσο εὐ-
τυχεῖς μαζί!
—'Αλλά γιατί νὰ χωρίσετε τότε; Δὲν σὲ καταλαβαῖνω!
—Ὁ διευθυντῆς τοῦ στούντιο ἐπιμένει νὰ χωρισομε... χάριν
ρεκλάμας!

'Ενας ἐπιβάτης παραπεταῖα στὸν εἰσπρακτορα γιὰ τὴ θρα-
βύτητα τοῦ τραίνου. Ὁ ὑπάλληλος χάνει τέλος τὴν ὑπομονὴ του
καὶ τοῦ λέει:
—Ἐπιτέλους, κύριε, ἂν ἡ ταχύτης τοῦ τραίνου μας δὲν σὰς
ἀρκεῖ, μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε καὶ νὰ πάτε περὶ!
—Ἐυχαριστῶ! ἀπαντᾷ ὁ ἐπιβάτης. Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλή-
θεια, ναί μὲν θιάζομαι, μὰ ὄχι καὶ τόσο πολύ, ὥστε νὰ πάω πε-
ρὶς!

Κάποτε, ἕνας ἀγριεμμένος ταῦρος ρίχτηκε ἐναντιον ἑνὸς Ἴρ-
λανδοῦ καὶ τὸν τῖναξε πάνω ἀπ' ἕναν φράχτη. Ὁταν ὁ Ἴρλαν-
δὸς συνῆλθε ἀπὸ τὸ πέσιμό του, εἶδε τὸν ταῦρο νὰ ποδοχτυπᾷ
τὸ ἔδαφος καὶ νὰ τῖναξῃ ματωμένα τὸ κεφάλι τοῦ πάνω-κάτω.
—'Αν δὲν μοῦ ἔκανες τόσες ὑποκλίσεις, τοῦ φώναξε τότε ὁ
Ἴρλανδός, θὰ νόμιζα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὸς ἔθκανες ἐπιτήθεος
νὰ μὲ ριζῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ φράχτη!

—Τόμου! Μὴν τραθᾶς, παιδί μου, τὴν οὐ-
ρά τῆς γάτας.
—Τὴν κρατᾶω μόνον, μαμᾶ. Ἡ γάτα τὴν
τραθᾶ.

